

[Veistrup.]

vidde, Arbejdere og Arbejdsgivere imellem, har faaet sin Afgørelse. Jeg tror altsaa, at Loven er unyttig og tillige skadelig.

Det er heller ikke Arbejderne alene — det er der ogsaa gjort opmærksom paa fra anden Side —, som har været utilfredse med Loven. Baade Arbejdsgivere og Jurister har udtalt mange Betænkeligheder ved Loven, og jeg er dog tilbøjelig til at tro, selv om der protesteres mod det fra anden Side, at naar Juristerne er gaaet imod en Lovgivning af denne Karakter, er det paa Grund af den Uklarhed, som karakteriserer Loven. Loven er i hele sin Form og Opbygning uklar. Hvis nogen tvivler om det, henviser jeg til selve Loven og beder dem gennemse den; saa tror jeg, de vil indrømme mig, at den er i allerhøjeste Grad uklar. Det ærede Medlem, som talte for Venstre, vilde paastaa, at der var skabt en Domspraksis efter denne Lov. Det tror jeg slet ikke er rigtigt. Jeg tror tværtimod, at naar der er afsagt Domme, er det i mange Tilfælde sket i Kraft af tidligere bestaaende Lovgivning. Nej, det er i Virkeligheden saadan, at de Domme, som er afsagt efter denne Lov, kun kan være afsagt efter et Skøn, og derfor tror jeg, at det er den tidligere bestaaende Lovgivning, man i høj Grad er gaaet frem efter.

Den væsentligste Anke imod Loven er dog den store Splittelse, som Loven har forvoldt inden for store Dele af vort Samfund. Thi det kan ikke nægtes, at Loven har fremkaldt en meget stor Splittelse, og det er ikke just Splittelse, vi trænger til i Øjeblikket; vi maa tværtimod paakalde Enheden saa stærkt, som det overhovedet er muligt. Alting tyder paa, at vi gaar svære Tider imøde, som det kan blive vanskeligt at komme igennem, dersom vi ikke er i Stand til at løfte i Flok. Derfor anbefaler jeg, at man fjerner dette Uromoment i vor Lovgivning. Loven har bragt mere Uro, end den er værd ogsaa for Oppositionen. Jeg anbefaler derfor for mit Vedkommende og paa mit Partis Vegne, at vi ophæver Loven.

Det ærede Medlem, som talte for Venstre, sagde netop dette, som jeg nævnte for et Øjeblik siden, at han mente, der var skabt en Domspraksis i Henhold til denne Lov. Jeg tror, som sagt, ikke paa det, fordi selve Loven er saa uklar, at der næppe paa Grundlag af den kan skabes nogen Domspraksis. Det ærede Medlem morede sig til Tider med, hvad Kommunisten havde sagt i Folketinget, og det er jo ikke saa sjældent, man ser dette, at naar der

rigtig skal slaas til, gælder det om, at man ogsaa kan tage Kommunisterne i Frakkeskøderne og sige: der kan I se, hvad Kommunisterne har sagt; vær forsigtige med det! Jeg tror dog ikke, at man skal tage mere Hensyn til det, end Kommunisternes Antal berettiger til, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem skal tage disse Udtalelser alt for højtideligt; jeg mener nemlig ikke, de vil komme til at betyde noget som helst i det lange Løb.

Det ærede Medlem sagde saa, at han ikke kunde medvirke til Lovforslagets Gennemførelse. Nej, det vilde vel ogsaa være for meget at forlange. Man skal aldrig være ond over for sit eget Afkom, om jeg saa maa sige, og netop denne Lov er jo en af de store *Reformer*, som det ærede Medlem havde Lejlighed til at sætte sit Navn under som Minister. Jeg forstaar derfor meget vel, at det ærede Medlem ikke vil være med til at ophæve den.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) sagde, at der var gaaet Politik i Sagen; det er der naturligvis, for Grundlaget for Loven var Politik, og dette politiske Anstrøg har den bevaret hele Tiden. Naar der er bygget paa Politik, er man nok nødt til at handle efter det politiske Grundlag for selve Loven. Det ærede Medlem sagde endvidere, at han ikke troede, det vilde lykkes at overbevise Regeringen eller Regeringspartierne, og det er ogsaa rigtigt, idet det saglige Grundlag mangler.

Johs. Clausen: Jeg har ønsket i Tilslutning til mit Partis Ordfører allerede her ved første Behandling at fremsætte nogle Bemærkninger om dette Lovforslag, og jeg gør det, bl. a. fordi det forekommer mig, at Ophævelsen af Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven rækker langt, langt videre, end Regeringspartiernes Repræsentanter tør og vil udtale. Min Formodning er bygget paa Baggrund af den Kamp, der stod om det paagældende Lovforslag igennem Aarene 1924—29, da de voldsomste Ord blev anvendt om Loven: „Klasseloven“, som var vendt imod Arbejderne — en Betegnelse, som for øvrigt er nævnt i Dag af den højt-ærede Minister —, og den havde mange andre slemme Betegnelser, det var en „Tugthuslov“, og den var sikkert et glimrende Agitationsstof i visse Fagforeningskredse. Der er ikke Tvivl om, at den paa sine Steder har tjent til stort Stemmekøb. Læser man nu Folketingets sidste Forhandlinger om Lovforslaget igennem, saa faar man i høj Grad Indtryk af, at Gassen i nogen Maade er